

mijmering / passief

Vandaag maar weer eens naar een uitvaart geweest. Alsof het niks is. In zekere zin is het ook niks, we gaan allemaal een keer dood, maar we zijn er goed in om dat besef voor ons uit te schuiven. Nu ik een zekere leeftijdsgrens ben gepasseerd denk ik vaker aan de dood. Aan mijn eigen dood -

kan ik 'm in de ogen kijken of overvalt ie me; is ie zacht of hardhandig - maar meer nog aan die van de mensen van wie ik houd. 'n Keer komen ze, de momenten waarop je allerliefsten verliest, als dat je al niet is overkomen.

Heel lang heb ik gedacht: hoe in godsnaam ga ik om met de dood van mijn ouders. Ik heb de luxe gehad dat ze oud zijn geworden en toen het moment daar was kón ik er mee om gaan. De omstandigheden hielpen mee, voor beiden had het levenseinde een natuurlijk verloop en ik kon wennen aan het idee. Anders was het toen mijn geliefde plotseling stierf, alweer tweeëntwintig jaar geleden. Daar had ik geen antwoord op. Een jaar ben ik hem blijven zoeken, tot ik op de doodlopende weg toch een zijpaadje ontdekte. De uitvaart van vandaag was die van een man die vier maanden na zijn vrouw overleed. Beiden waren zevenentachtig. Ze waren zestig jaar getrouwd, het was liefde op het eerste gezicht.

Alleen achterblijven op hoge leeftijd, hoe pijnlijk is dat. Ik pleit ervoor om samen te kunnen gaan. Als je zo lang getrouwd bent, wat moet je dan nog in je uppie? De man van vanochtend bleek ongeneeslijk ziek. Hij had dat aan niemand verteld, ook niet aan zijn zoon. Hij zorgde voor zijn vrouw en het zou me niet verbazen als hij heeft gedacht: 't is goed zo, wat moet ik nog als zij er niet meer is. Ik zou het hem hebben gegund.

Wij gaan niet over leven en dood, maar helemaal passief hoeven we toch niet te blijven?